Şeftali Ağacı

İLK ÖYKÜLERİM SERİSİ-9

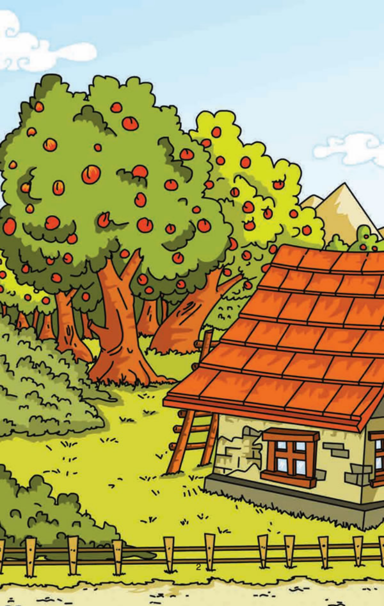
ŞEFTALİ AĞACI

İÇİNDEKİLER

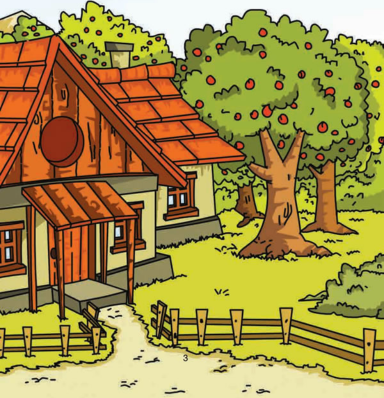
Şeftali Ağacı

Ben dört mevsimin doyasıya yaşandığı, küçük bir kasabada doğdum. Evimizi ve anneciğimi hiç hatırlamıyorum. Babamı da çok küçük yaşta kaybedince amcamın kanatları altına sığındım.

Amcamın evi büyük bir bahçe içindeydi. Bu büyük bahçe insana 'bütün kasabanın bizim olduğu' hissini veriyordu. Sıvasız, boyasız, bakımsız bir ev olmasına rağmen huzur veren bir havası vardı. Sanki elinde kalıverecekmiş gibi duran tahta kapının kilitlendiğine, hiç şahit olmadım. O kapı her zaman, herkese açıktı. Kapının sağ ve sol tarafında uzayıp giden, bahçede, her daim rengârenk çiçek görürdük.

Evin içinde çeşme olmamasına rağmen, çiçekler her gün yapılan temizlik suyuyla sulanırdı. Kapının üzerine çevrilmiş hanımelinin kokusu, avluyu kaplardı. Odanın camları ise birçok meyve ağaçlarının çevrelediği diğer bahçeye bakardı. Yaz kış meyve yer, komşulara, çocuklara, yoldan gelip geçenlere de yedirirdik.

Amcam çocuklarıyla benim aramda hiç ayrım yapmazdı. Kuzenlerimden en küçüğü olan Tarık, benden iki yaş büyük olmasına rağmen yaşıtım gibi hep onunla oynardım.

Deli gibi top oynadığımız bir gün, dilimiz dudağımız kurumuş, zemzeme koşar gibi koşmuştuk çeşmeye.

Evimizin epey uzağında olan çeşmede amcamın kovaları doldurduğunu gördük. Bu hiç şaşırtmadı bizi. Çünkü her iş dönüşü bu çeşmeden su taşıyıp, neredeyse bahçedeki bütün meyve ağaçlarını keyifle sulardı.

Amcam hafif sert bir sesle,

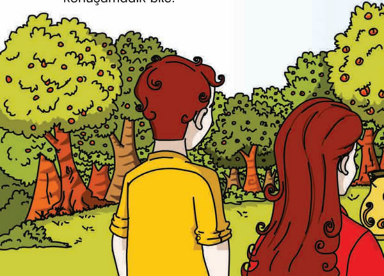
— Ne işiniz var sizin burada, diye sordu.

Biraz korkarak,

— Çok susadık da… diyebildim.

— Sizi keratalar. İş olsa onca yolu yürümezdiniz. Kapın bakayım şu kovaları, düşün önüme!

Su içmeyi bile unutup aldık kovaları. Doğru bahçeye… Evin bahçesine vardığımızda ağzımız açık kalmıştı. Susuzluktan bitmiştik. Olduğumuz yere çöküverdik. Bir süre konuşamadık bile.

— Alın bakalım, dedi tok bir ses.

Baktım ki elinde bir sürahi su ve iki şeftali ile amcam duruyor. Bir dikişte içtim suyu. Şeftalilerden birini kapıp ısırdım. Öyle lezzetliydi ki şeftalinin suyuyla ağzımın suyu birbirine karıştı.

— Bir tane daha istiyorum, dedim.

— Niçin?

— Çok güzeldi hem de sulu.

— Bunlardan istediğin kadar yemek ister misin?

Utangaç ve mahcup,

— Çooook, diyebildim.

Amcam elimden tuttu. Elleri ne kadar büyüktü. Avucunun içinde ellerimin kaybolduğunu hissettim. Amcam kocamandı. Elini korkarak sıktım. Onu daha çok hissetmek istedim. Babamın ellerini hiç tutamamıştım ben. Amcam diğer elinin işaret parmağını kaldırıp kazılmış toprak yığınını gösterdi:

— Buraya şeftali ektim. Eğer her gün çeşmeden kovayla su taşır bu tohumlardan birini tutturursan, bunlardan istediğin kadar yiyebilirsin, dedi.

Kafamı kaldırdım... Sanki amcamın başı gökyüzündeki bulutlara değecek gibiydi.

— Ama çeşme çok uzak.

— Bir şeftali tohumu çimlenip fidan olursa bisiklet de alırım. Diğer tohumların çimlenmesi için suyu bisikletle taşırsın.

— Bisiklet mi?

Amcam daha çok büyümüştü gözümde. Artık ona bakamıyordum bile.

Tarık ise çoktan şeftalisini alıp top oynamaya gitmişti. Ben onlarca topu amcamın elini tutmaya değişmezdim ki.

— Tamam, dedim.

— Tarık'a da söylersin. Birlikte taşırsınız. Hanginiz başarırsa bisiklet onun.

Artık her gün okul dönüşü derslerimi yaptıktan sonra, şeftali tohumlarına su taşır olmuştum.

Henüz yedi yaşındaydım. Kovalar neredeyse boyum kadardı. Yerden iki elimle zor kaldırabiliyordum. Eve gelinceye kadar üstüm başım sırılsıklam oluyordu. Kovayı o kadar çalkalıyordum ki bazen yol kenarlarında yem yiyen tavukların üzerine "Şappppp!" diye dökülüveriyordu. Artık beni gören tavuklar yolunu değiştirir olmuştu.

Tarık'la çok iyi dosttuk. Anlaşma yapmıştık.

— Kovaları çeşmeden ahırın yanına kadar sen getir. Ahırın oradan eve kadar da ben taşıyayım. Annem senin üstünün ıslandığını da görmesin hem. Çok kızar. Sıcakta kurutur, sonra oynarız, demişti bana.

Aslında çeşme çok uzaktı. Benim götürmem gereken mesafe de Tarık Abi'min taşıyacağı mesafeden birkaç kat fazlaydı. Kollarım o kadar ağrıyordu ki bazı günler top bile oynayamıyor, oynayanları izlemekle yetiniyordum.

Bir gün,

— Tarık ağabey, benim kollarım çok ağrıyor. Kovaları çeşmeden ahırını yanına kadar azıcık da sen taşısan, ben de ahırın oradan ileri götürsem, dedim.

— Olmaz, dedi. Zaten ben büyüdüm. Bisiklet filan istemiyorum. Bu kadarını da sana yardım olsun diye taşıyorum. Yoruluyorsan şeftalileri sulamaktan vazgeç.

— Cıkkk, yorulmuyorum diyebildim.

Aslında çok yoruluyordum ama hem o bisikleti hem de daha fazla şeftali yemeyi çok istiyordum.

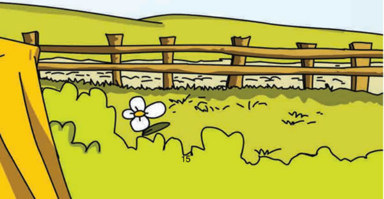

Günler böyle geçti. Amcam zaman zaman harçlık veriyor ve onlarla kitap alıyordum. Top oynamaya çelimsiz kollarımın gücü yetmeyince bahçede kitap okuyordum. Okumam iyice gelişmişti.

Sonunda okullar kapandı. Karnem çok iyiydi. Yaz tatili gelmişti ama şeftalilerde hâlâ kıpırdanma yoktu.

O yaz kova kova su taşıdım. Neredeyse hiç top oynayamadım. Su taşımaya devam ediyordum ama artık kontrol etmiyordum bile. Yaz boyunca kitap okumaya devam ettim. Yenisini almaya harçlığım yetmediği için kitapları tekrar tekrar okuyordum. Bütün masalları neredeyse ezberlemiştim.

Bir sabah kovaları alıp doğruca çeşmenin yolunu tuttum. Yengemin verdiği poşetteki ekmek ufaklarını da alıp çeşmenin kenarına vardım. Başlarını ritmik hareketlerle bir aşağı bir yukarı kaldırarak su içen tavukları "Gıtt, gıtt, gıtt, gıttt" diyerek kenarda topladım.

Ekmek ufaklarını çimlerin üstüne serptim. Kovalarımı da doldurdum. Bu yol nedense çok uzun gelmiyordu artık. Yol kenarında kaç papatya açtığını, ayağımı kaşındıran ısırgan otlarının nerede olduğunu, bir kaç defa göremeyip düştüğüm taşın, kaçıncı adımda karşıma çıkacağını ezberlemiştim.

Sonunda ahırın kapısına geldim. Tarık abim henüz gelmemişti.

— Tarık abiiii, diye seslendim.

Kimse beni duymuyordu. Üzerim de iyice ıslanmıştı. Üzerimin ıslanmasına mutlaka çok kızacaklardı. Islak elbiselerimi kimse görmesin diye bahçeye doğru hızlı hızlı koştum. Endişe ve korku ile içeri girdim.

— Amca! Kovalar elimden düştü amca!

Amcam ıslak elbiselerimi görmüştü. Artık bisikleti de şeftaliyi de unutmalıydım. Onca çaba boşuna gitmişti ama düşünen kimdi.

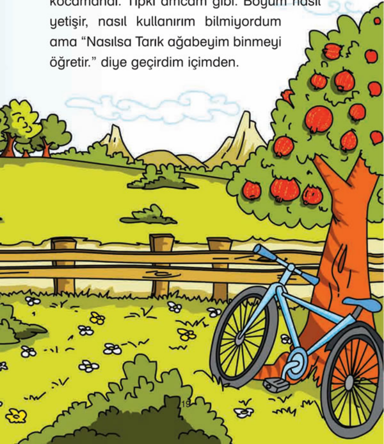
— Amcaa, diye tekrar koştum. Elini tuttum.

Hava sıcaktı ama ellerim buz kesmişti. Amcam, bir eliyle elimi tuttu, diğer eliyle yine işaret parmağını kaldırarak, toprağın üzerinde bize gülümseyen şeftali fidesini gösterdi.

— Bunca emek boşa gitmedi, dedi.

Amcam konuşuyor ama ben onu duymuyordum. Gözlerim, nar ağacına dayanmış, iki tekerlekli mavi bisikletteydi. Bisiklet kocamandı. Tıpkı amcam gibi. Boyum nasıl yetişir, nasıl kullanırım bilmiyordum ama "Nasılsa Tarık ağabeyim binmeyi öğretir." diye geçirdim içimden.

Bu sırada içeri kan ter içinde gelen Tarık ağabeyim de amcamın diğer eline yapıştı:

— Yaşasın, sağol baba, diye bir çığlık attı.

Neler olduğunu anlamadan amcamın yüzüne baktım.

— Tarık ağabeyini ne zaman görsem iki kova suyla şu şeftali fidesini suluyordu.Bak şeftali ağacı tuttu. Ben sözümü tuttum, bisikleti aldım. Sen de bu ağaca kitap okuduğun için ağaç büyüdüğünde bol bol şeftalilerinden yiyebilirsin.

Gerisini hiç duymadım bile. "Suyu çeşmeden ben taşıdım. Ta çeşmeden ahırın yanına kadar ben getirdim. Tarık sadece ahırın oradan buraya kadar getirdi. Onun için su taşırken sadece Tarık'ı gördün. Oysa işin çoğunu ben yaptım ama sen görmedin." diyemedim. Diyemezdim. Ne kadar olsa Tarık onun öz oğluydu. Ben ise yeğeni. "Tarık ağabeyim büyüdü, bisikleti sevmiyor!" da diyemedim.

Hâlâ amcamın ellerinden tutuyordum. Ama o da ne? Amcamın elleri ne kadar da küçülmüştü. Benimki kadarcık oluvermişti birden.

Tarık ağabeyim ise bisikleti kapıp çoktan çıkmıştı bahçeden.

Ertesi gün ve daha sonraki günlerde de şeftali ağacıma su taşımaya, kitap okumaya devam ettim. O benim tek arkadaşımdı, sırdaşımdı. Onu benim suladığımı sadece ikimiz bildik.

Bir sabah ateşler içinde uyandım. Ateşin şiddetinden gözlerimi açamıyordum.

Yengemin,

— Bir doktora göstermek lazım. Sirkeli suyla olacak değil, dediğini işittim.

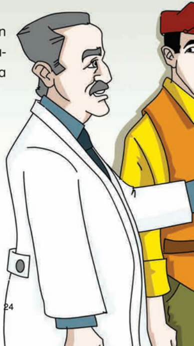
Tarık ağabeyim,

— Ölecek mi anne, diye ağlıyordu.

— Allah korusun oğlum, o nasıl söz. Ama çok ağır hasta, dedi.

Tarık ağabeyimin hıçkıra hıçkıra ağladığını duyuyordum ama konuşamıyordum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Biraz sonra kendime geldim. Müthiş bir acı hissettim. İğne vurdurmuşlardı belli ki. Gözlerim hafif aralandı. Herkes başıma toplanmıştı. Kafasının önündeki saçlar dökülmüş, geri kalanları da beyazlamış, hafif göbekli, elinde çantası olan, daha önce hiç görmediğim bir adam vardı karşımda.

— Zatürree, dedi. Çok ciddi şekilde üşütmüş. Bedeni çok zayıf ve güçsüz düşmüş. İyi bakılmazsa çocuğu kaybedebiliriz, dedi.

Tarık ağabeyim,

— Şeftali ağcını o suladı! Şeftali ağacını o suladı, diye ağlamaya başladı.

— Doğru söyle, diye bağırdı amcam.

Tarık ağabeyim hıçkırıklar içinde her şeyi anlattı. Bisiklete kolayca sahip olmak ve amcamın gözüne girmek için beni kullanmıştı. Ben ondan küçüktüm. Onu çok seviyordum. Ne dediyse yapıyordum. Aylarca ıslanan kıyafetler üstümde kuruduğu için ciğerlerimi üşütmüştüm.

Amcam,

— Kardeşin ölebilirdi, diye bağırdı.

Amcamla yengem bana çok iyi baktı. İyileştim. Amcam, Tarık ağabeyimi o günden sonra hiç affetmedi. Bisikleti de bana verdi.

Ben ise hepsini affettim. Ama o bisiklete hiç binmedim. Yıllar sonra şeftali ağacımın ilk meyvesini amcama götürdüm. Ben o ağacın şeftalilerinden de hiç yemedim.

Elini öpüp verdim. Gözleri doldu. O da beni öptü. Ellerine baktım. Benim çok şeftali yemek için kova taşıyan ellerim, onunkinden daha büyüktü.

Kırmızı Pabuçlarım

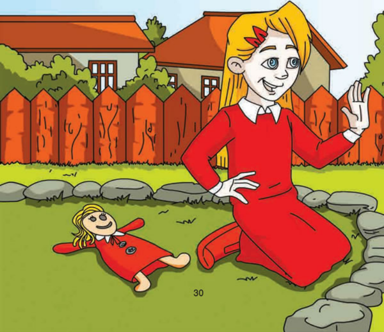
Avlunun tam ortasındaki koca palamut ağacının altında evcilik oynuyorduk. Ağacın en kalın dalına urganla kurulmuş salıncak hazırda bekliyordu. Burası evcilikte bebeğini parka götürmek isteyenlerin salıncağıydı. Oyundan sıkıldığı hâlde "mızıkçı" damgası yemek istemeyen de, bir şeyi bahane yapıp küsen de bu salıncağa koşuyordu. Salıncak, ortasına konan en yumuşak mindere rağmen sallandıktan 5 dakika sonra acıtmaya başlıyordu.

Taşlarla çevirerek yaptığım evimden bebeğimi alıp çıktım. En yakın arkadaşım Feride'ye oturmaya gittim. Feride'nin evi çok uzak değildi. Aynı palamut ağacının altındaki diğer taş evde oturuyordu. Komşuyduk yani. Kapısını üç kere tıklattım.

—Tık, tık, tıııııık!

Hava da çok sıcaktı. Elim havada bekliyorum."Bir an önce kapıyı açsa!" diye mırıldanıyorum. Bu sırada kapıya arkam dönük. Yoksa oyunun heyecanı kalmıyordu. Çünkü onu taşlarla çevirdiği evinde görebiliyordum.

Kapı bir türlü açmıyordu. "Kesinlikle saçlarını tarayıp süsleniyordur." diye geçirdim içimden. Yarı kıskançlık yarı imrenir bir ruh hâli içindeyim. Tekrar çaldım kapıyı. Bu kez daha güçlü bir seslendirme yaptım.

— Tık, tık, tıııııııııııık!

— Kim ooo!

— Benim Feride, açar mısın?

"Çıngır çıngır mıngır" diyerek açtı kapıyı. Nedense gerçek evlerimizdeki kapılar gibi, oyunumuzdaki taştan evlerin sözde kapıları da bu iç ürpertici sesle açılıyordu. Feride beline kadar uzamış, açık sarı ve gür saçlarını salmıştı yine.

— Buyur komşum, ben de kek yaptım da seni bekliyordum. Bak Aylin de can sıkıntısından ağlayıp duruyordu. İyi ki geldiniz.

Aylin, Feride'nin bebeğiydi. Eski tülbendi bir kumaş parçasına sarıp bağlayarak yapılmış bebeğimi, Feride'nin uyuyan bebeğinin yanına usulca koydum. Oturduk.

Feride yapraklardan yaptığı keki bana ikram ederken,

— Yarın bayram, dedi. Bugün annemle pazara çıkıp elbise bakacağız. Şeker toplamaya birlikte çıkalım mı Nazlı?

Dertleşebildiğim, sırlarımı paylaşabildiğim tek arkadaşımdı Feride. Fakat bu sefer beni çok derinden üzen derdimi ona da anlatmak istemedim.

— Bilmiyorum, belki annem izin vermez, dedim.

— Yaaa, dedi üzüldü Feride. Ama ben hep birlikte gezmeyi hayal etmiştim!

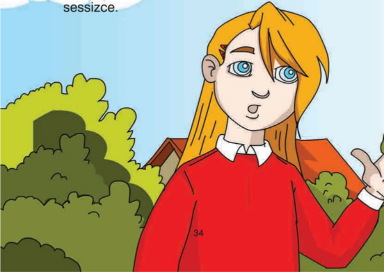
Hissettirmeden ona baktım. Annesi saçlarını özenle taramış, kâküllerine aynı renkte iki toka takmıştı. Üzerindeki kırmızı elbise de bayramda rol aldığı rontta giydiği elbiseydi.

— Ben bu rengi çok seviyorum. Bütün elbiselerim kırmızıdır benim!

Bayramda şarkısını söylerken üzerinde yine bu elbisesi ve parlak kırmızı ayakkabıları vardı. O kadar özenmiştim ki ona. Herkes onu çok alkışlamıştı. Bir de şarkısının sonunda kırmızı elbisesinin üzerine kıpkırmızı Türk bayrağını çıkarınca alkış sesinden onun sesi duyulmaz olmuştu.

Bunları düşündükçe gözlerime yaşlar hücum ediyordu. Babacığım geldi aklıma doğruldum: "Kara gözlü kuzum" diye severdi babam beni. Feride nereden bilecekti benim aklımdan geçenleri.

— Biz kalkalım komşum, görüşürüz dedim sessizce.

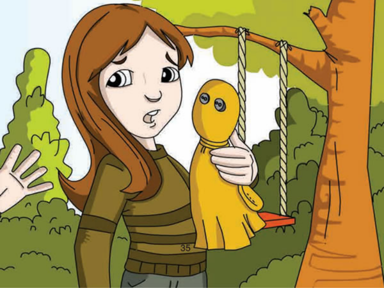
Bebeğimi aldım. “Zavallı bebeğim, sen üzülme!” diye mırıldandım.

Feride,

— Bizimle pazara gelir misin Nazlı, diye sordu.

Yarı kızgın,

— Bilmem, ben sallanacağım, dedim.

Koşarak palamut ağacına asılı o salıncağa attım kendimi. Salıncağa ters bindim. Kimse ağladığımı görsün istemedim. Bebeğime anne kucağını özlemişliğin özlemiyle sımsıkı sarıldım. Bakımsızlıktan sertleşmiş saçlarıma gitti elim. Feride'nin ipek gibi saçlarına hiç benzemiyordu. Yanından patlamış ayakkabılarım kış boyu su geçirmişti ama ben babama söyleyememiştim. Eve gelince çoraplarımı kurutup tekrar giymiştim.

Annem öldükten sonra babam tekrar evlenmişti. Babam yeni annemin huzursuzluk çıkarmasından çekinirdi. Zaten 5 kardeş olmuştuk. Gece bekçiliğiyle her istediğimizi alamazdı. Ayakkabı istesem alamazsa üzülürdü, alırsa da annem onu üzerdi. Her iki durumda da babamı üzmüş olurdum. Bu düşüncelerin beni ittiği hırsla bebeğimi yere fırlattım.

— Bayramda da mı bu ayakkabıları giyeceğim, diye ağlamaya başladım.

O sırada elinde pazar çantası ile Sevim Teyze yanıma geldi.

— Ne oldu kızım?

— Yok bir şey, bebeğim kirlendi diye ağlıyorum.

Sevim Teyze elimden tuttu. Bebeğimi yerden alıp silkeledi. Pazar çantasının içine koydu.

— Üzülme tatlım. Ben sana yıkar getiririm onu. Gel hadi, Feride ile pazara gidiyoruz. Sana da bayram pazarını gezdireyim, dedi.

Zaten yapacak bir şeyim yoktu. Gözlerimi silip elinden tuttum. Feride'yi de tatlı su çeşmesinin yanından alıp pazara gittik.

Pazar çok hareketliydi. Her şey vardı ama benim hiçbirini alacak param yoktu. Bir mağazanın önünde durduk. Sevim Teyze vitrindeki beyaz dantelli elbiseye baktı uzun uzun. Sonra birlikte içeri girdik. Askıdan Feride'nin boyuna göre olanı aldı. Bir köşeye geçti. Bana seslendi.

— Nazlı, sen kollarını açıp Feride'nin önüne geçer misin? Elbiseyi önce bir deneyelim kızım, dedi.

Arkamı dönüp kollarımı açtım. Kollarımı açtım ama kalbimi kapattım. Kalbimden geçenleri bir ben biliyordum bir de her şeyi bilen Yüce Allah'ım… Yarın bayramdı. Fakat benim üzerimde rengi solmuş bir pantolon ile yanı yırtık siyah bir ayakkabı vardı. Her şeyden ötesi saçlarıma iki toka iliştirecek, elimden tutacak ya da elini öpeceğim bir annem yoktu.

— Tamam, Nazlıcığım, bak bakalım güzel mi, dedi Sevim Teyze.

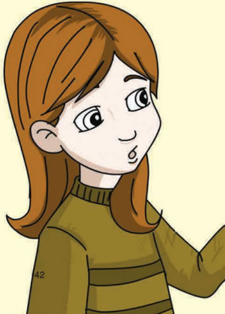
— Hı hı, ben dışarıdayım Sevim Teyze, diyebildim.

— Peki, sakın bir yere ayrılma tamam mı tatlım.

Orada daha fazla durmak istemiyordum. Kimsenin umurunda değildim. Hiç kimse beni anlamıyordu.

Oradan koşarak ayrıldım. Mağazalara baka baka eve doğru yol alıyordum. O da ne! Vitrinde tıpkı Feride'nin bayramda giydiği kırmızı, parlak ayakkabıdan bir çift ayakkabı. Gözlerimi alamıyordum. Birden aklıma bir fikir geldi. Geri döndüm. Belediye binasına doğru koştum. İçeri girdim.

Çok gururluydum. Aç kalır, kimseden bir şey istemezdim ama bu defa farklıydı. Yarın bayramdı, benim de ayakkabılarım yırtıktı.

Belediyenin iki kanatlı açık tahta kapısından içeri daldım.

— Ben… Ben dayımı arıyorum, dedim.

— Kim senin dayın yavrum?

— Mehmet

Zaten bir avuç insanın yaşadığı yerde herkes birbirini tanıyordu.

Dayım güleç yüzüyle beni karşıladı. Hiç kızmadı, "Ne arıyorsun burada?" demedi.

—Gel bakalım Nazlıcığım otur şöyle, dedi.

Benim ise beklemeye hiç vaktim yoktu. Elinden tuttum. Kapıya doğru çektim.

— Dayı, gel sana bir şey göstereceğim!

— Kızım, şimdi çalışma saatimiz. İş yerinden ayrılırsam bana kızarlar. Ne istediğini burada söyle, dedi.

İkna olacak gibi değildim. Bekleyemezdim de...

— Haydi dayı haydi, dedim.

Dayım elimden tutup içeri girdi. Birisine hemen geleceğini söylerken göz ucuyla beni işaret edip başımı okşadı. Dayım, annem öldüğünden bu yana beni daha bir sever olmuştu. Her gördüğünde saçlarımı okşardı.

Doğruca ayakkabının olduğu vitrine götürdüm. İncecik çelimsiz parmağımı uzatıp vitrine dayadım. Sanki ayakkabının parıltısından parmağımı görmeyecek sandım.

— Bana bunları alır mısın dayı?

Dayım gülümsedi.

— Sen şimdi eve git, söz istediğin ayakkabıyı alacağım, dedi.

— Olmaz şimdi al, diye tutturdum.

— Yarın bayram, dedi dayım. Sen sabah her yer aydınlandığında bize geleceksin. Kapımızı çalıp elimi öpeceksin. Ben de sana bu ayakkabıları vereceğim. Giyince bir de benim için oynayacaksın, tamam mı kızım, dedi.

Dayım yine başımı okşadı. Artık ayaklarım yere basmıyordu. Kırmızı parlak pabuçlarım olacaktı. Feride'ninki gibi tüllü elbisem olmasa da olurdu.

Feride'ye ve Sevim Teyze'ye çok kırılmıştım. Biraz da Feride'yi kıskanmıştım. Bu yüzden de söz verdiğim hâlde onları beklemeden kaçmıştım. Birden aklıma geldi. "Ya karşılaşırsam onlarla ne diyeceğim!" Yarı korku yarı sevinçle eve doğru koşmaya başladım.

O gece gözüme uyku girmedi. Gecelerin bu kadar uzun olduğunu hiç fark etmemiştim.

Ezan sesiyle irkildim. Demek ki uyabilmişim. Yatağımdan fırlayıp perdeyi açtım. "Dayım dışarısı aydınlanınca gel demişti." diye geçirdim içimden. Yatağıma oturdum. Elimi çeneme dayayıp kırmızı pabuçları hayal etmeye başladım. Feridelere gidip ayakkabılarımı göstermek için sabırsızlanıyordum.

Ben hayaller kurarken gün ışımaya başladı. Yavaşça odadan dışarı süzüldüm. Daha evde kimse uyanmamıştı. Aynı avlu içinde oturuyorduk dayımlarla. Kapıyı çaldım. Ses yok. Tekrar çaldım. Yine ses yok. Boynum büküldü. Şansımı son bir defa denemek istedim. Bir daha çaldım.

İçerden "gıcıııııııırt" diye bir ses. Aman Allah'ım! Dayım uyanmış, bayram namazı için hazırlık yapıyormuş Beni görünce şaşırdı. Bu kadar erken geleceğimi beklemiyordu belli ki.

Hemen dayımın elini öptüm.

— Bayramın mübarek olsun dayı, deyip başımı önüme eğdim.

Kafamı kaldırdığım da dayımın gözlerine baktım. Sözünde durduğundan emin olmak istiyordum. Gözleri dolu dolu olmuştu. Beni kucakladı. İçeri aldı. Dolabın yanındaki kutuyu uzattı. Kapağını özenle açtım.

— Kırmızı pabuçlarım…

Dayım bir de beyaz tüllü çorap almıştı. Çoraplarla ayakkabıları giydirdi. Sonra ellerini dizlerine vurarak bir şarkı mırıldandı. Tuttuğu bu tempoda ben ayakkabılarımı eskitme korkusuyla yavaş yavaş dönerek oynayıverdim.

— Bir de yanaklarımdan öpersen sana bir sürprizim daha var, dedi.

Yanaklarından bir çırpıda öpüverdim. Yatağın altından bir poşet çıkardı.

— Bunu sana Sevim Teyze'n almış. Ama sen onu beklemeden gittiğin için verememiş, pazarda beni görüp verdi. Bayram şekerini Feride'yle toplamanızı istedi, dedi.

Poşeti açtım. Beyaz tüllü elbisenin kırmızısı. Sözümde durmadığım ve en yakın arkadaşımı kıskandığım için çok utandım. Oysa o beni incitmemek için elbiseyi söylemeden alıp sürpriz yapmak istemişti. Utancımdan yanaklarım, ayakkabılarım gibi al al oldu.

Dayımın kızı Fatma ablam yardımıyla kırmızı tüllü elbiseyi giydim. Dayım, ceketinin cebinde sürekli taşıdığı küçük tarağı çıkarıp saçlarımı taradı. Saçlarıma aynı renk tokaları takıverince kendimi tutamadım. Sevincimden hem ağlıyor hem de,

"Hep kırmızı elbiselerim,

Ben bu rengi çok severim."

Şarkısıyla dönmeye başladım. Sonra da dayımın boynuna sımsıkı sarıldım.

Bugün bayramdı ve benim de bayramlıklarımı giyip sarılabileceğim birine çok ihtiyacım vardı.

